

Diana Putters

Lid van FG Tegenlicht

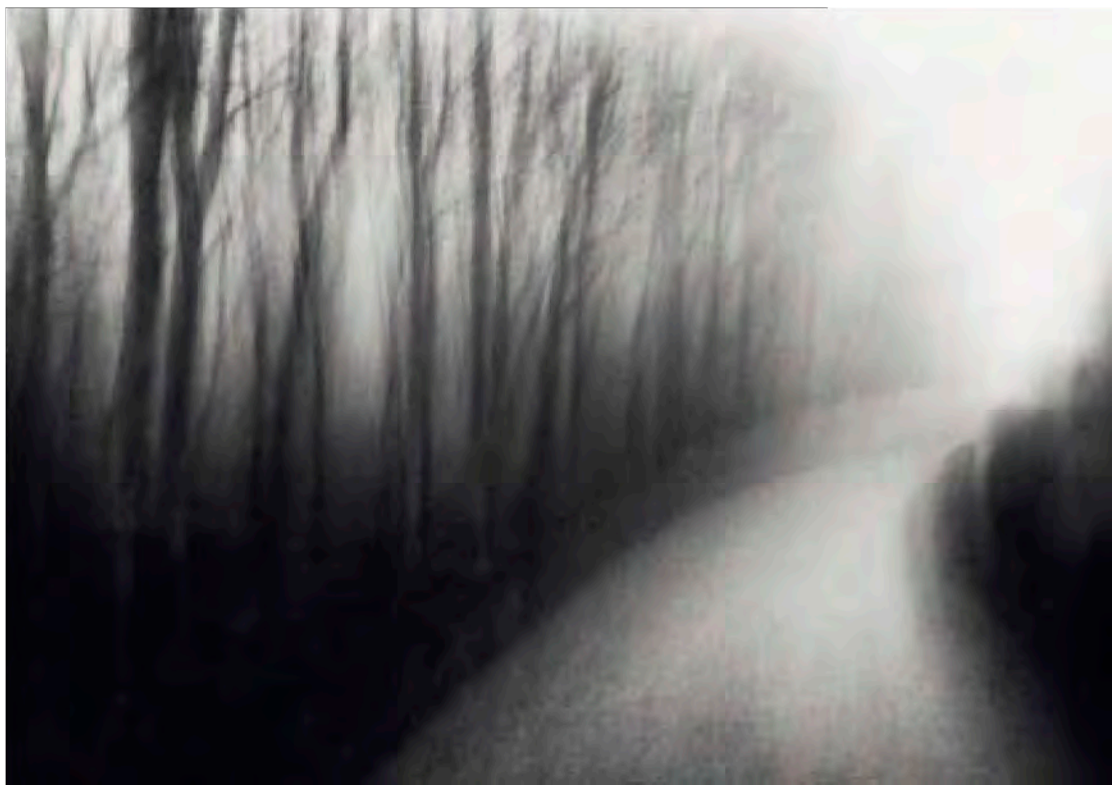
Het interview met Diana heb ik tijdens de driedaagse fotomanifestatie Limburg Foto 2014. Een initiatief van de afdeling met een grote, en goede, afdelingsexpositie, een tiental lezingen over verschillende fotografische onderwerpen en genres, en bovendien een stuk of acht standhouders van gerenommeerde bedrijven. Leve de afdeling, de afdeling leeft!

Diana is een relatief jonge fotografe en lid van Tegenlicht, een fotogroep met meer vrouwen dan mannen in de gelederen. "Een overblijfsel van een cursus fotografie, we zijn daarna als groepje doorgedaan", verklaart Diana.

"Fotografie is eigenlijk ontstaan uit mijn reislust. In 2000 had ik een safari gedaan met een compact camera. De foto's waren een heel slechte afspiegeling van wat ik allemaal gezien en beleefd had. Ik kocht een spiegelreflex en besloot een cursus fotografie te volgen. Gewoon om meer te weten van het camera-gebruik, de techniek en compositie. Ik heb daar veel aan gehad en ik kon vanaf dat moment in ieder geval nette en technisch redelijk goede foto's maken op mijn reizen.

Maar door de fotogroep, de gezamenlijke uitstapjes, fotobesprekingen, exposities en dergelijke ging ik steeds meer fotograferen, ook buiten mijn reizen."

Ik pak een foto van wat bomen in de mist en vraag haar waarom ze die foto gemaakt heeft. "Oei, dat is al een poosje geleden. Die foto's zijn een jaar of vier geleden gemaakt met een iPhone. Het is een hele serie geworden, eigenlijk van steeds hetzelfde bosje. De sfeer door de mist vond ik heel mooi." Ze verbetert zich zelf. "Ja, mooi is eigenlijk niet het goede woord, je mag dat geloof ik niet meer zeggen over een foto. Het is meer de spanning, iets van het ondoordringbare of het mysterieuze in die serie dat me erg bevalt."

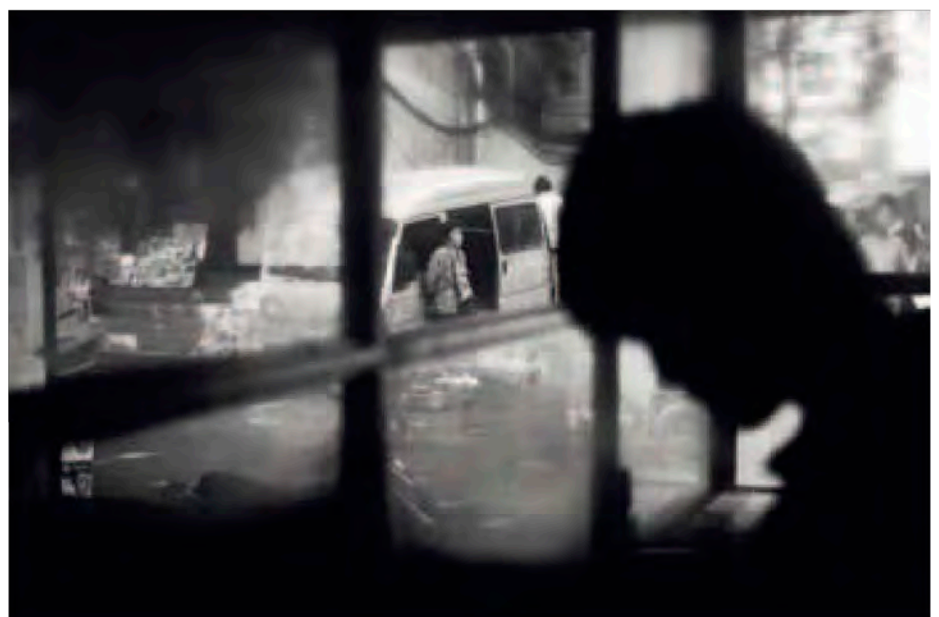

Ik beaam dat en vertel dat haar foto's voor mij steeds een dergelijke sfeer ademen. Het gruisige, het *clair obscur*, de contrasten, de scherpste maar vooral ook de onscherpte en contouren van vormen zijn de beeldelementen die steeds de sfeer bepalen. De werkelijkheid is het uitgangspunt, maar het is met name het verbeeldende dat de foto's kenmerkt. De foto's vertellen geen concrete verhalen, maar zijn meer beschouwend en poëtisch van aard. Ik vind het ook geweldig dat Diana erin slaagt verschillende onderwerpen thematisch te verbinden, juist door de beeldtaal die ze in haar foto's hanteert.

"Ik probeer een sfeer te creëren die iets heeft van de psychologische thrillers, de hedendaagse Zweedse films of van de 'oude meester van suspense', Alfred Hitchcock. Het is geen zware dramatiek, maar er zit altijd wel iets onverwachts in, een beetje het onbestemde van wat er zal gebeuren, een soort *unheimliche* sfeer. Ik vind het fijn als er iets van dat soort spanning is terug te vinden in mijn foto's."

Wat mij betreft lukt haar dat uitstekend. Of het nu de foto's zijn van haar Duitse Herder Yasko, beelden uit de serie 'on-schuldig', of foto's die ze recent maakte in Chengdu, de partnerstad van Maastricht in China, steeds is er iets van dat ongrijpbare, het niet gedefinieerde in de sfeer. En over tien jaar, is mijn vraag, professional? "Nee, wel heerlijk werken aan series. Vrijheid vind ik heel belangrijk!"

Peter van Tuijl

> www.dputters.nl